

Baharat Yolu, eski çağlarda, Uzakdođu'yu Batı'ya bağlayan ticaret yollarından biriydi. Baharat günümüzden binlerce yıl önce Dođu ülkelerinde kullanılıyordu. Orta Çağ Avrupası'nda soyluların sofralarına da girince çok önemli bir ticaret ürünü haline geldi, ama pahalı olması nedeniyle ancak varlıklı kimseler satın alabiliyordu. Aslında tarçın, kakule, zencefil ve zerdeçal satışına dayanan baharat ticaretine Çinliler Mîlat'tan önce başlamıştı.

Baharat, Dođu'dan Avrupa'ya iki ayrı yoldan gelirdi. Bunlardan biri Orta Asya üzerinden geçen **İpek Yolu** 'ydu. Ama İpek Yolu asıl olarak eski çağlarda Çin ipeğinin Roma'ya taşındığı yoldu; diğer yol ise, Hindistan ve Seylan'dan (Sri Lanka) Kızıldeniz'deki Akabe Körfezi'ne, Yemen kıyılarına ya da Basra Körfezi'ne gelen denizyoluydu. Bu kıyılardaki limanlarda gemilerden boşaltılan baharat karayoluyla Fenike ve Filistin kıyılarına, Mısır'da İskenderiye'ye ve Karadeniz'e ulaştırılırdı. Sonra yine denizyoluyla Avrupa'ya taşınırdı.

Baharat üreten ülkelere doğrudan ulaşmanın yolları arandı. Sonunda Vasco da Gama 1498'de Ümit Burnu'nu dolaşarak Hindistan yolunu açtı. Kristof Kolomb Batı Hint Adaları'na, Macellan Güney Amerika'yı dolaşarak Dođu Hint Adaları'na vardı. Böylece baharat üreten ülkelere yeni yollar açıldı. Bunun sonucunda baharat ticaretinde Venedik tekeli kırılırken, tarihîl **Baharat Yolu** da önemini yitirdi.